

Introit: **Žalm 96**

Píseň 625

Modlitba

Čtení: Jeremjáš 30,1-4 a 31, 31-34

Píseň 277

Text kázání: 2: Korintským 3, 1-6

Milí přátelé, bratři a sestry,

když jsme v týdnu byli s bratrem kurátorem a bratrem pokladníkem podepisovat v bance smlouvu kvůli změnám sborového účtu, tak jsme se museli prokázat jednak občanskými průkazy a také výpisem statutárních zástupců sboru. Ten vydává ministerstvo práce a sociálních věcí. Abychom mohli s bankou za sbor jednat, museli jsme prokázat svou totožnost a ukázat onen **doporučující list**. Bez toho by se s námi nikdo ani nebavil.

Po sepsání smlouvy pak následovalo několik podpisů. Tohle jistě znáte každý. Bez podpisů nelze uzavřít žádná smlouva. Uvědomil jsem si u toho, jak je vlastně náš podpis důležitý. Bez podpisu toho moc nelze. Nelze uzavřít žádná smlouva. Pracovní, nájemní nebo třeba i manželská. Dokonce i ženich a nevěsta se musí taky po obřadu podepsat, aby byl jejich sňatek před státem platný.

Smlouva je vlastně velmi dobrá věc. Smlouva dává právním vztahům jasný řád a určité jistoty. Nikdo nemůže o vašem účtu říci, že je to jeho účet. Nikdo vám nemůže vzít dům, který je napsán na vás. Nikdo nemůže dostat vaši výplatu, protože vy jste uzavřeli se zaměstnavatelem smlouvu. A tak bychom mohli pokračovat. Co je ale důležité, že původcem a vynálezcem smlouvy jako takové, není člověk, právník, nebo advokát, ale Bůh.

On je ten, který vymyslel manželskou smlouvu, pak uzavřel s lidstvem smlouvu, že už nikdy nezatopí celou zem. Dále uzavřel smlouvu s Abrahamem o zaslíbené zemi a zaslíbeném potomstvu, potom přišla na Sinaji smlouva s Izraelem prostřednictvím Mojžíše a kamenných desek Desatera, a nyní v poslední době zde máme **smlouvu novou** skrze Ježíše Krista.

Ještě v době hluboko před Pánem Ježíšem vyřizoval prorok Jeremjáš Božímu lidu zaslíbení této smlouvy nové. Smlouvy mnohem lepší, za mnohem výhodnějších podmínek, než byla ta smlouva stará. Stará smlouva totiž místo života nakonec přinášela prokletí a smrt, protože jak je psáno, ten, **kdo nezůstává věren všemu, co je v zákoně psáno a nečiní to, je proklet**. (Ga 3,10). Ta nová smlouva je mnohem lepší. **Bůh udílí svého Ducha ne na základě toho, jestli člověk plní zákon, ale na základě toho, že slyšel a uvěřil**, že v Kristu je mu odpuštěno a tak je zachráněn. (Ga 3,5) To je úplně jiný typ smlouvy, diametrálně odlišný, nepřinášející prokletí, ale svobodu, radost a dokonce i věčný život!

Ovšem v době proroka Jeremjáše Boží lid pochopitelně neznal tuto milost v Pánu Ježíši Kristu. Lid znal jen starou smlouvu. A tu navíc v průběhu staletí kněží rozpracovali tak, že z ní vytvořili soubor omezujících pravidel. To moc k životu tedy nebylo. Snad i proto lid chodíval za jinými bohy, protože nebyl schopen plnit nároky Zákona. Marně ale Jeremjáš volal, aby se navrátili k Hospodinu. A tak přišel trest babylonského zajetí přesto, že před ním Boží lid Jeremjáš varoval. A právě v tomto zajetí, kdy se v Babyloně po desítkách let rodí už nová generace, stane se k Jeremjášovi povzbuzující slovo od Hospodina. Nejprve jim řekne **výrok Hospodinův**, že **přicházejí dny, kdy Bůh změní úděl svého lidu a přivede je zpět do země, kterou dal jejich otcům**. A pak jim tlumočí další Hospodinův výrok: „**Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu. Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země. Oni mou smlouvu porušili, ale já jsem zůstal jejich manželem, je výrok Hospodinův**. Hospodin zde přirovnává smlouvu se svým lidem k smlouvě manželské. A říká, že i přesto, že lid porušil smlouvu, On zůstává nadále jejich manželem. On čeká, až se jeho nevěsta k Němu navrátí a to i přesto, že Mu byla nevěrná. Tolik miluje Bůh svůj lid. Tolik miluje i každého z nás. A jako milující manžel, který chce, aby se mu vrátila jeho nevěsta, přemýšlí, jaké podmínky jí vytvořit, aby se cítila milována a aby se toužila vrátit. A tak přichází s nabídkou lepší smlouvy. **Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem**.

Bratři a sestry, ta stará smlouva byla vyryta do kamenných desek. Ty desky se už Mojžíšovi museli pěkně pronést. Smlouva těžká, kamenná. Těžce snesitelná. Pod tíhou zákona by se mnohý zhroutil. Mojžíš Boha znal, věděl jaký je. Ale ostatní lid ho vlastně neznal. Znal jen ty kamenné desky. Je to jakoby vám mělo být nařízeno, že máte milovat člověka citově chladného, odměřeného, tvrdého, s kamenným srdcem. Která žena by s takovým chlapem vydržela? Ale Bůh takový není. On má srdce. Velké srdce, Milující, toužící. A tak moc touží po nás, že obětuje svého Syna. Na Něm prokazuje svou lásku. U proroka Izajáše 49, 16 říká: **Hle, vyryl jsem si tě do dlaní**. Jak si nás nechal vyryt Pán do dlaní? Jeho dlaně byly probodnuty hřeby.

Smlouva, která nebyla podepsána perem, ale vlastní krví. Takovou smlouvu Pán s námi podepsal. Nezničitelnou a navždy trvalou.

Ovšem aby tato smlouva byla pro tebe a pro mne platná, pak by mělo dojít ještě k podpisu z naší strany. Nebo ne? Jak se ovšem podepisuje smlouva, kterou Bůh podepsal vlastní krví? Tato smlouva, jak dobře víme, není na papíře, takže nelze takto podepsat. Tuto smlouvu můžeš podepsat před Pánem Ježíšem pouze tak, že Mu uvěříš a svěříš svůj život do jeho rukou. Jinými slovy, odevzdáš se Mu celým svým srdcem. A pokud to myslíš vážně, pak On ti tvé odevzdání potvrdí. Jak? V té bance jsme chvíli taky museli čekat, až ústředí banky v Praze potvrdí platnost smlouvy. A pak se to stalo. Bratři obdrželi smsku s heslem kvůli přístupu k účtu. U Boha je tomu přeci jen trochu jinak. Z nebeského ústředí nepříjde smska, ale něco mnohem vzácnějšího a krásnějšího. Duch svatý se rozlije do lidského srdce. Hezky tuto chvíli popisuje apoštol Pavel v 2. listu do Korintu, kdy Korinským říká: **Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým vzniklým z naší služby a napsaný ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí.** A co se v té chvíli ještě děje? To přesně doplňuje slovo proroka Jeremjáše: **Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce.** Jak si to představit? Je to jako na operačním stole, kdy vám chirurg otevře hrudník a vepíše do srdce potřebná data, aniž by se vás ptal? Nikoliv. Bůh nenapíše své zákony do srdce těm, kteří o to nestojí a kteří vlastně nechtějí následovat Pána Ježíše. Ovšem ti, kteří o to stojí, vyznávají před Pánem svá selhání, aby to co špatného bylo napsáno na listu jejich srdcí bylo vymazáno. A tam, kde je po pokání vyčištěno, tam pak začíná Pán psát novu kapitolu života. V Duchu svatém je nám Pán velmi blízko. V našem nitru a tak skrze Ducha svatého můžeme poznávat, jaký Bůh vlastně je. A kdo Ho takto niterně poznává, a poznává Jeho hlubokou lásku, nemůže jinak, než Boha milovat. I o tomto, niterném poznávání Pána, píše vlastně Jeremjáš: **Už nebude učit každý svého bližního a každý svého bratra: „Poznávejte Hospodina!“ Všichni mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich, je výrok Hospodinův. Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat.**“ A tak ti, kteří vydali své životy Pánu Ježíši, poznávají skrze Ducha svatého, jaký Pán je. A když se pak sdílí o svém životě víry, zakoušejí jednotu v Duchu svatém. Neboť žijí a slouží ve stejném Duchu. Jejich život není těžké a nudné náboženství, ale radost. Jejich život **není litera, která zabíjí, ale Duch, který dává život.**

A tak se chci zeptat. Žiješ mrtvé náboženství, nebo život v Duchu svatém? Jsi Kristův, anebo sám pro sebe? Jednáš dle svého uvážení, anebo se necháš Duchem svatým vést? Řešíš vše svou silou, anebo necháváš působit ve svém životě Ducha svatého? A poznáváš skrze Ducha svatého jaký je Pán? Poznáváš jeho hlubokou lásku k tobě, anebo se jen domníváš, že On je tvrdý a netečný? A prožil jsi ten okamžik, kdy ses obrátil k Pánu? Prožil jsi okamžik svého znovuzrození? Anebo to zkusím říct ještě jinak. Zažil jsi ten aha moment, kdy ti to všechno došlo? Kdy se ti otevřely oči, a řekl jsi, už mám tu jistotu, už vím, že patřím Pánu? Asi před dvěma týdny tu byla naše jedna známá jménem Jana původem z Oder, nyní žijící vdaná ve východních Čechách. Ve chvíli, kdy vstoupila do modlitebny na faře, tak ukázala prstem na podium a řekla: Tady jsem se před mnoha lety obrátila. A když si na to vzpomněla, tak to stále byl pro ní silný moment. Tak mne to přivedlo k další otázce: Pamatuješ si okamžik, kdy jsi ty odevzdal svůj život Pánu? Pokud ano, pak se raduj. Pokud ne, tak jak můžeš pak říci, že patříš Kristu? Jak můžeš říci, že jsi zachráněn k věčnému životu? Jestliže nejsi obrácen, pak žiješ sám sobě. A jestli žiješ sám sobě, pak nejsi zachráněn pro věčnost! Písmo říká, že ten, **kdo má Krista, ten má věčný život. Kdo nemá, ten věčný život nemá!** Kristus se svými věrnými podepisuje smlouvu na deskách jejich srdcí. Jinými slovy vstupuje do jejich životů v Duchu svatém. Co to znamená? Duch svatý člověka ujišťuje, že má věčný život. Že je Bůh s ním. Dává mu poznávat svou lásku, dává mu pokoj a naději. Mezi křesťany jsou lidé, kteří říkají, že nemůžeme mít takovou jistotu. Pavel ale říká, že **si je jist, že ani život, ani smrt, přítomnost, budoucnost nás nemůže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši.** To, že někdy tuto jistotu ztrácíme, to vypovídá o tom, jestli s Bohem žijeme, a jestli se k Němu obrácíme. A pokud jsme takovou jistotu nezažili? Pak to zřejmě souvisí s okamžikem obrácení, znovuzrození. S vydáním celého svého života Pánu Ježíši. Protože pokud Mu nevydáš celý svůj život, On nemůže potvrdit novou smlouvu pečeti Ducha svatého. A pokud ji nepotvrdí, pak jsi v nejistotě. Pak je tvá víra na vodě. Víra planá, nikoliv spásná. Dej svůj život Pánu, dej Mu ho celý, na Boha čekej, On tě spasí a ujistí. Amen. Modlitba

Píseň 526

Slovo poslání: Jan 14, 15-20

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 637